

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3674/2568

พนักงานอัยการจังหวัดนครสวรรค์ โจทก์ นางสาว จ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 96, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 357, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานยักยอกทรัพย์ไม่ใช่ความผิดเฉพาะตัวของผู้ครอบครองทรัพย์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ผู้อื่นอาจร่วมกระทำความผิดกับผู้ครอบครองทรัพย์ได้ หากร่วมมือร่วมใจกันกระทำการยักยอกกับผู้อื่นได้ รับมอบหมายให้ครอบครองทรัพย์ แม้จำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ช. ซึ่งยึดรถกระบะของกลางไว้ เป็นหลักประกันการกู้ยืมก็ตาม แต่เมื่อจำเลยรู้แล้วว่ารถกระบะของกลางเป็นของผู้เสียหายที่นำมา ให้ ช. ยึดไว้เป็นหลักประกันการกู้ยืมแล้ว จำเลยนำรถกระบะของกลางไปจำหน่ายโดย ช. ให้ ความยินยอม หลังจากจำเลยจำหน่ายรถกระบะของกลางแล้วได้โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของ ส. บุตรชายของ ช. พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่า จำเลยเป็นผู้ครอบครองรถกระบะของกลางด้วย เมื่อต่อมา ช. และจำเลยไม่สามารถติดตามรถกระบะของกลางคืนมาได้ แสดงว่าจำเลยและ ช. ร่วมกันเบียดบังนำรถกระบะของกลางไปจำหน่ายโดยแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ถือว่าจำเลยและ ช. มีเจตนาทุจริต จำเลยจึงเป็น ตัวการร่วมกันกระทำความผิดกับ ช. ในความผิดฐานยักยอก กรณีมิใช่การช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซึ่งรถกระบะของกลางโดยจำเลยรู้ว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการ กระทำความผิดฐานยักยอก อันเป็นความผิดฐานรับของโจร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 กับให้จำเลยคืนหรือชดใช้ ราคารถกระบะ จำนวน 809,388 บาท แก่ผู้เสียหาย และนับโทษจำคุกของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษ จำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 1369/2565 ของศาลแขวงนครสวรรค์ จำเลย ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 จำคุก 3 ปี และให้จำเลยคืน หรือชดใช้ราคารถกระบะ ส่วนที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 809,388 บาท แก่ผู้เสียหาย แต่เมื่อรวมการ ชดใช้ราคารถยนต์จากทุกคดีแล้ว ต้องไม่เกิน 809,388 บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำคุกของ จำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 1369/2565 ของศาลแขวง นครสวรรค์นั้น เนื่องจากจำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า นาย พ. ผู้เสียหาย เป็นผู้ครอบครอง รถกระบะของกลาง ราคา 809,388 บาท ในฐานะผู้เช่าซื้อจากบริษัท ต. เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2563 ผู้เสียหายกู้ยืมเงิน 40,000 บาท จากนาย ช. โดยมอบรถกระบะของกลางให้นาย ช. ยึดไว้ เป็นหลักประกัน หลังจากนั้นผู้เสียหายผ่อนชำระหนี้เงินกู้ยืมให้แก่ นาย ช. ตลอดมา ต่อมาเดือน ตุลาคม 2563 ผู้เสียหายไม่สามารถผ่อนชำระหนี้ได้จึงตกลงกับนาย ช. ขอผ่อนชำระหนี้เฉพาะ ต้นเงิน วันที่ 22 พฤศจิกายน 2563 นาย ช. นำรถกระบะของกลางไปฝากไว้กับจำเลยแล้วบอกให้ จำเลยนำรถกระบะของกลางไปจำหน่าย หลังจากนั้นจำเลยนำรถกระบะของกลางไปจำหน่ายเป็นเงิน

40,000 บาท เมื่อหักดอกเบี้ยล่วงหน้า 1 เดือน เป็นเงิน 4,000 บาท คงเหลือ 36,000 บาท แล้ว จำเลยโอนเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของนาย ส. บุตรชายของนาย ข. ครั้นวันที่ 29 ธันวาคม 2563 ผู้เสียหายและนาย ข. เจรจาทกลงกันที่สถานีตำรวจภูธรโคราช โดยนาย ข. จะคืนรถกระบะของกลางให้แก่ผู้เสียหายช่วงหลังปีใหม่ หลังจากนั้นผู้เสียหายและนาย ข. เจรจาทกลงกันที่สถานีตำรวจดังกล่าวอีก 3 ครั้ง โดยครั้งสุดท้ายเจรจาทกลงกันเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2564 แต่นาย ข. ไม่คืนรถกระบะของกลางให้แก่ผู้เสียหาย โดยอ้างว่านำรถกระบะของกลางไปฝากไว้กับจำเลยและติดตามรถกระบะของกลางไม่ได้ วันที่ 19 มกราคม 2564 ผู้เสียหายแจ้งความดำเนินคดีแก่นาย ข. ในความผิดฐานยักยอก ต่อมานาย ข. ถูกฟ้องต่อศาลแขวงนครสวรรค์ แต่ผู้เสียหายกับนาย ข. ตกลงกันได้ ครั้นวันที่ 22 สิงหาคม 2564 ผู้เสียหายแจ้งความดำเนินคดีแก่นาย ข. ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์มีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานยักยอกทรัพย์ไม่ใช่ความผิดเฉพาะตัวของผู้ครอบครองทรัพย์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ผู้อื่นอาจร่วมกระทำความผิดกับผู้ครอบครองทรัพย์ได้ หากร่วมมือร่วมใจกันกระทำการยักยอกกับผู้ได้รับมอบหมายให้ครอบครองทรัพย์ โจทก์มีผู้เสียหายเบิกความว่า เดือนตุลาคม 2563 ผู้เสียหายไม่สามารถผ่อนชำระหนี้ได้จึงไปพบกับนาย ข. เพื่อขอผ่อนชำระหนี้เฉพาะต้นเงิน ระหว่างนั้นจำเลยเดินเข้ามาและบอกผู้เสียหายว่าผู้เสียหายมากู้ยืมเงินกับนาย ข. และนำรถมาเป็นหลักประกันถือว่าดีแล้ว หากไปกู้ยืมรายอื่นหรือที่จังหวัดอื่นอาจถูกยึดรถและไม่ได้เท่านี้ และนาย ข. เบิกความว่า เมื่อช่วงเดือนตุลาคม 2563 ผู้เสียหายมาพบพยานที่บ้านเพื่อพูดคุยเรื่องการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการชำระหนี้ โดยจำเลยอยู่ด้วย และพูดคุยกับผู้เสียหาย จึงทราบว่ารถกระบะของกลางเป็นของผู้เสียหาย เห็นได้ว่าผู้เสียหายและนาย ข. เบิกความสอดคล้องต้องกันได้ความว่าจำเลยรู้ว่าผู้เสียหายนำรถกระบะของกลางให้นาย ข. ยึดไว้เป็นหลักประกันการกู้ยืมเงิน เมื่อจำเลยเบิกความเจือสมว่า ก่อนที่จำเลยจะนำรถกระบะของกลางไปจำนำ จำเลยเคยพบผู้เสียหายที่บ้านนาย ข. และพูดคุยทำนองว่า ผู้เสียหายมีปัญหาทางการเงินและบริษัทผู้ให้เช่าซื้อกำลังติดตามทวงรถกระบะของกลาง จำเลยจึงบอกผู้เสียหายว่านำรถมาไว้ที่นี้ดีที่สุดแล้ว หากไปไว้ที่อื่นเจ้าหนี้อาจนำรถไปขายหรือจำนำที่อื่นแล้ว ภายหลังผู้เสียหายกลับไปแล้ว นาย ข. บอกให้จำเลยรู้ว่ารรถกระบะของกลางเป็นของผู้เสียหาย เชื่อว่าก่อนที่จำเลยจะนำรถกระบะของกลางไปจำนำตามที่นาย ข. บอกจำเลยนั้น จำเลยรู้แล้วว่ารรถกระบะของกลางเป็นของผู้เสียหายที่นำมาให้นาย ข. ยึดไว้เป็นหลักประกันการกู้ยืม แม้จำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาย ข. ซึ่งยึดรถกระบะของกลางไว้เป็นหลักประกันการกู้ยืมก็ตาม แต่เมื่อจำเลยรู้แล้วว่ารรถกระบะของกลางเป็นของผู้เสียหายที่นำมาให้นาย ข. ยึดไว้เป็นหลักประกันการกู้ยืมแล้ว จำเลยได้นำรถกระบะของกลางไปจำนำโดยนาย ข. ให้ความยินยอม หลังจากจำเลยจำนำรถกระบะของกลางแล้วได้โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของนาย ส. บุตรชายของนาย ข. พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าจำเลยเป็นผู้ครอบครองรถกระบะของกลางด้วย เมื่อต่อมาปรากฏว่านาย ข. และจำเลยไม่สามารถติดตามรถกระบะของกลางคืนมาได้ แสดงว่าจำเลยและนาย ข. ร่วมกันเบียดบังนำรถกระบะของกลางไปจำนำโดยแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ถือว่าจำเลยและนาย ข. มีเจตนาทุจริต จำเลยจึงเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดกับนาย ข. ในความผิดฐานยักยอก กรณีมิใช่จำเลยนำรถกระบะของกลางไปจำนำและโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของนาย ส. ฐะชาติเพื่อไม่ให้ผู้เสียหายได้รับรถกระบะของกลางคืน อันเป็นการช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซึ่งรถกระบะของกลางโดยจำเลยรู้ว่าเป็นทรัพย์ที่ได้

มาจากการกระทำความผิดฐานยักยอก อันเป็นความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานร่วมกันยักยอก โดยผู้เสียหายรู้เรื่องความผิด และรู้ตัวจำเลยว่าเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดเมื่อวันที่ 19 มกราคม 2564 แต่ผู้เสียหายร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2564 เกิน 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีจึงเป็นอันขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 สืบเนื่องจาก คดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3674/2568>